

YEŞİL, Şemseddin

fun nazarı konularına, âyetlerin işâri mâ-nalarına temas eder. Bu konularda temel kaynakları Abdülkâdir-i Geylânî ile Muhyiddin İbnü'l-Arabî'dir. Yeşil'e göre tasavvuf iki meşrebe ayrılır. Birincisi müessirden esere, ikincisi eserden müessire intikal usulüdür. İlk usulü Muhyiddin İbnü'l-Arabî ve onun yolundan gidenler, ikinci usulü Gazzâlî ve mutasavvıfların ekserisi takip etmiştir. Kendisi mârifetin tahsilinde İbnü'l-Arabî zevkini diğerinden üstün tutar (a.g.e., s. 81-83). Bu sebeple Cumhuriyet sonrası Ekberîyye mektebinin mensupları arasında sayılabilir. Fikirlerini açıklamada işâri tefsir geleneğini takip eden Şemseddin Yeşil, *Füyûzât* adlı tasavvufî tefsirinde Ni'metullah b. Mahmûd Nahcuvânî, Abdülkâdir-i Geylânî, Muhyiddin İbnü'l-Arabî, İsmâil Hakkı Bursevî ve El-malılı Hamdi Yazır'ı kaynak olarak kullanmıştır.

Eserleri. Kırkı aşkın eseri bulunan Şemseddin Yeşil'in başlıca eserleri şunlardır: *Meş'al-i Felâh: İslâm Dini'nin Bütün Beşerîyyetin Dini Olarak Gönderildiği Aklın ve Naklin İsbat Olunur* (İstanbul 1947); *Bilinmeli: Kırk Hadis* (İstanbul 1948); *Allah'a Nasıl Münâcât'ta Bulunmalı?* (İstanbul 1950); *Kitâbü't-Tasavvuf* (İstanbul 1955); *Dünya Gidişine Kur'an Ne Diyor?* (İstanbul 1956); *Şeyh-i Ekber Hakikati Nasıl Anlatıyor?* (İstanbul 1956); *Cennet Cehennem* (İstanbul 1957); *Allah De: Besmelenin Esrarı, Ruh Nedir?* (İstanbul 1957); *İslâm Dininde Sarsılmayan Esaslar* (İstanbul 1957); *Miracın Hakikatı Berat'ın Esrarı Orucun Manası* (İstanbul 1960); *Kitâbü'd-Dua ve Ed'îye-i Me'sûre* (İstanbul 1962); *Manevîyyat Bağçesi: Evliyâullah Sözleri, Ârifler Sofrası* (İstanbul 1963); *Din Nur: On Üç Yazım* (İstanbul 1965); *Zirve-i Tevhid, Saadet Yolu (İlmihal)* (İstanbul 1965); *Gavs-ı Azam Abdülkâdir-i Geylânî Hazretlerinin Hakikate ve Marifete Aid Nutuklarından* (İstanbul 1968); *İman-Küfür* (İstanbul 1969); *Hız. Muhammed* (İstanbul 1983); *Füyûzât: Kur'an-ı Mübîn'in Meâlen Tefsiri* (I-VII, İstanbul 1984); *Cevaplar: İslâm Dininde Reform İsteyenlere Cevab, Dinsizlere Cevab, Org. Fahrettin Altay'a Cevab, Metropolit Yakovas'a Cevab, Amerikalıların Suallerine Cevab* (İstanbul 1985); *Bin Bir Hadis* (İstanbul 1996); *İslâm'ın Çağımıza Verdiği Cevaplar* (İstanbul 1996); *Dîvânü'l-huteb: İslâmın Ruhunu, Kâinatın Gidişini Bildiren Hutbelerim* (İstanbul 2005); *Varını Allah'a Sat* (İstanbul 2010).

BİBLİYOGRAFYA :

Diyanet İşleri Başkanlığı İnsan Kaynakları Genel Müdürlüğü Sicil Daire Başkanlığı, Şemseddin Yeşil Özlük Dosyası; Şemseddin Yeşil, *Kitâbü't-Tasavvuf*, İstanbul 1955; Abdullah Develioğlu, *Büyük İnsanlar*, İstanbul 1973, s. 476; Bekir Fındık, *Şemseddin Yeşil'in Hayatı ve Tefsiri "Füyûzât"* (yüksek lisans tezi, 2002), AÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 12-40; Ümrân Selman, *Avâm-ı Nâs'da Yeşil Hoca Namıyla Ma'ruf (Halk Arasında Yeşil Hoca Diye Tanınan) Muhammed Şemseddin Yeşil Efendi Hazretleri Kimdir?*, İstanbul 2007; Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu, "Şems-üd-din Yeşil Efendi", *Yeni İstanbul*, 12 Temmuz 1968; "Beşeriyet Bir Gün Kur'an Sofrasında Diz Dize Oturacaktır" (röportaj: Pınar Zengin – Sema Özkul), *Keşkül*, sy. 18, İstanbul 2011, s. 51-61; Nihat Azamat, "Kâdiriyye", *DA*, XXIV, 135.

SEMİH CEYHAN

YEŞİLCAMI KÜLLİYESİ

Bursa'da
XV. yüzyılda
inşa edilen külliye.

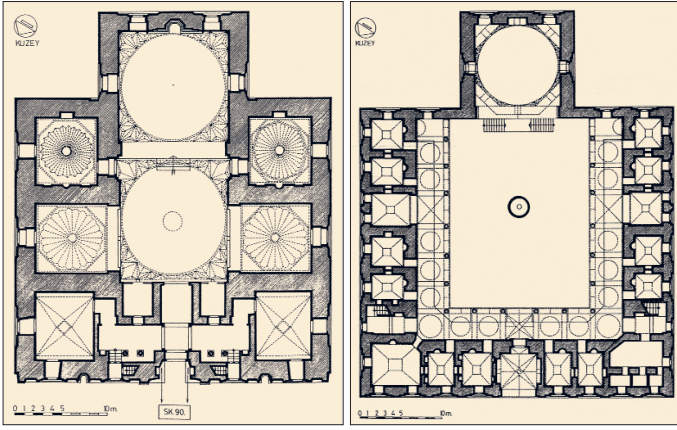
Cami, medrese, imaret, türbe ve hanlardan meydana gelen, bulunduğu semte adını veren külliye'nin bânisi Çelebi Sultan Mehmed'dir. Tarihî vesikalarda İmâret-i Sultân, İmâret-i Sultân Çelebi Mehmed Han gibi isimlerle anılmakla birlikte cami, türbe ve medresedeki çinilerden dolayı Yeşilcami Külliyesi adıyla meşhur olmuştur. Bânisinin, mimarının, süsleme programını yapan nakkaşbaşının, mihrap çinileri ustalarının, hünkâr mahfilindeki çinilerin ustasının ve ahşap işçiliklerini ya-

pan ustanın adını veren altı adet kitâbesiyle külliye Osmanlı mimarisinde tek örnektir. Sultan I. Mehmed dedesi I. Murad'ın şehrin batısında, babası Yıldırım Bayezid'in şehrin doğusunda inşa ettirdiği külliyelerden sonra kendi külliyesini şehrin ortasında ve ovaya hâkim bir tepe üzerinde yaptırmıştır. Kardeşlerini bertaraf edip devleti yeniden oluşturan Çelebi Sultan Mehmed Edirne, Dimetoka, Merzifon gibi yerlerde mimari eserler inşa ettirmişse de işlerinde en muhteşemi bu külliye'nin camisiyle türbesidir. Külliye'nin diğer yapıları gibi şehrin silüetinde önemli bir yeri olan Yeşilcami planı ve çini süslemeleriyle Tebriz'deki Gökmesdî'e çok benzemektedir. Timur, Ankara Savaşı'nda (1402) Yıldırım Bayezid'i mağlûp ettikten sonra Tebriz'e dönerken bazı Osmanlı âlimlerini ve sanatkârlarını da yanında götürmüş, 1405'te ölünce bunlar geri dönerken beraberlerinde Tebriz'den bazı sanatkârları da getirmişlerdi. Bu sanatkârların caminin planlanmasına ve kitâbelerdeki ibarelerin seçimine yardımda bulundukları, özellikle de çinilerini imal ettikleri anlaşılmaktadır.

Külliye binaları bir taraftan dere, iki taraftan derin bir yarla çevrilen arsa üzerinde yerleştirilmiştir. Külliye'nin merkezinde yer alan ve inşasına 817'de (1414) başlanan caminin taçkapısı üzerindeki celi sü-lûs yazılı, üç satır halinde bütün kavsarayı dolaşan, eşine az rastlanır uzunlukta bir metne sahip kitâbesinde bânisinin Çelebi Sultan Mehmed olduğu ve inşaatın Zilhice 822'de (Aralık 1419) tamamlandığı kay-

Yeşilcami'nin içinden bir görünüşü

Yeşilcamı
ve medresesinin
planları

dedilmektedir. Yine taçkapının iki tarafındaki kartuşlardan sağdakinin üzerinde “râkımühû ve nâzımühû ve mukanninü kavâninihi”, soldakinin üzerinde “Hacı İvaz b. Ahî Bâyezîd” ibareleri görülür. Bu ibarelerden, Hacı İvaz Paşa'nın binanın planlarını ve hesaplarını da yaptığı anlaşılmaktadır. Yeşilcamı'ya bir son cemaat yeri eklenmesi düşünülerek bunun için cephe duvarlarında kemer üzengileri hazırlanmış, yapının sağ ve solunda setler düzenlenmişse de sonra bundan vazgeçilmiştir. Cephe-deki pencere alınlıklarında ve kartuşlardaki mermer yazı ve süslemelerin de yer yer eksik bırakılması ilginçtir. Yeşilcamı'nın dört cephesinin alt sıralarında on dört adet pencere vardır, bu pencerelerin bronzdan yapılan parmaklıklarında ve bunları birbirine bağlayan lokmaların üzerinde telkârî süslemeler yer alır. Kare, üçgen, çokgen ve oval çerçeveler içinde soyut yazı, geometrik ve bitkisel motifler olarak binlerce süsleme bulunur. Beyaz mermere işlenmiş rûmî ve palmetlerden oluşan stilize bitkisel motifleri, biri celi sülûs, diğeri küfî hatla yazılmış iki yazı kuşağı ve mukarnaslı kavsarasıyla çok etkileyici olan taçkapıdan girildiğinde bir giriş holüne ulaşılır. Holün iki tarafında birer sahn mevcuttur; bu sahnelerde hem doğuda ve batıdaki odalara geçiş koridorlarına hem de üst kattaki hünkâr mahfiline çıkan merdivenler yer alır. Hünkâr mahfili iki merdivenli sahanlığı, bu sahanlıklardan geçilen kible yönünde iki adet ocaklı oda, yine bu sahanlıklardan geçilen ve balkonları dışa bakan iki oda, ortada bir sofa ve bu sofanın önünde merdivenli mahfiliyle küçük bir kasır şeklinde planlanmıştır. Burada kullanılan çiniler diğerlerinden farklı olup renkli sır tekniğinde ve kabartma sarı, lâcivert, firûze, beyaz renklerden meydana gelen muhteşem sanat eserleridir. Sağda ve soldaki kemer üzengilerinde bulunan küçük

iki usta kitâbesinde “amel-i Mehmed el-Mecnûn” ibaresi okunmaktadır.

Caminin havuzlu ve Türk üçgenlerine oturan 13 m. çapında, 25 m. yüksekliğinde bir kubbeyle örtülü ana mekânına geçit veren holün sağında ve solunda tamamen çini kaplı, günümüzde müezzin mahfili olarak kullanılan iki bölüm, ana mekânın iki tarafında iki büyük eyvan, yine ana mekânın sağ ve sol köşelerinde birer küçük tabhâne mevcuttur. Hünkâr mahfilinin cami içine bakan kemerinin üst tarafında yer alan Arapça kitâbesinden nakışların Ali b. İlyas Ali tarafından yapıldığı ve süslemelerin 827 yılı Ramazan ayının sonlarında (Ağustos 1424) tamamlandığı öğrenilmektedir. İnşa edildiği dönemde çinilerden itibaren bütün duvarlar kalem işi nakışlarla süslenmişti. Bugün sadece kubbe içlerinde ve eteklerinde kalem işi süslemeler kalmıştır. Yapının kuzeydoğu ve kuzeybatı köşelerinde bulunan iki büyük odanın kubbeleri de tamamen kalem işi süslemeli, duvarları pencere üstlerine kadar çini, güney duvarları da kubbe eteğine kadar alçı nişlerle kaplıdır. Kuzeybatı-

daki odanın alçı nişli duvarına sonradan bir kapı açılarak eyvana bağlanmıştır. Bu odaların çeşitli amaçlarla kullanıldığı düşünülmektedir. Sekizgen kasağa oturan yan eyvanlardaki kubbeler yirmi dört dilimli olup 18 m. yüksekliğinde, 7 m. çapındadır ve kubbelerin içi tamamen kalem işi nakışlarla süslenmiştir. Duvarlar 2 metreye kadar çini karo, bunun üzerinde âyet ve hadislerden oluşan yazı frizi dolanmaktadır. Güneydoğu ve güneybatı köşelerindeki ocaklı, ahşap dolaplı ve alçı nişli odaların tabhâne şeklinde kullanıldığı ve bu mekânlara XVI. yüzyılın sonlarında dışarıdan kapı açılıp daha sonra kapatıldığı sicillerde kayıtlıdır.

Cami zâviyeli, tabhâneli, kanatlı, Bursa tipi, ters “T” planlı ya da çok fonksiyonlu gibi adlar verilen plan şemasında inşa edilmiştir. Giriş holü, ana kubbeli mekânı, tabhâneler ve köşelerdeki büyük odalar zeminle aynı seviyededir. Eyvanlar ve müezzin mahfilleri yerden 75 cm., mihrap ise 1 m. yüksekliktedir. Caminin hünkâr mahfiliyle birlikte en gösterişli yeri olan ve basamaklarla çıkılan mihrap bölümü 6 m. genişliğinde, 10,67 m. yüksekliğindedir; celi sülûs kelime-i tevhid ile taçlandırılan mihrap hem çinileriyle hem de Fetih sûresinden bir bölümün yazılı olduğu sarı, lâcivert, firûze ve beyaz renkli geniş yazı friziyle muhteşem görünüşe sahiptir. Sağdaki mihrap sütunçesinin başlığında “amel-i üstâdân-ı Tebrîz” ibaresi bulunur. Mihrap mukarnaslı kavsarası, koltuk kısmındaki bitkisel süslemeleri, sütunçeleri, mihrabı çepeçevre dolanan geometrik süslemeli frizleri ve yazı kuşakları ile erken devir Osmanlı mimarisinin en mükemmel örneğidir.

Pencerelerin ahşap kanatları geometrik süslemelidir ve aynalarında rûmîler ara-

Yeşilcamı
Külliyesi'nin
medrese
avlusundan
bir görünüş

YEŞİLCAMI KÜLLİYESİ

Yeşiltürbe ve içinden bir görünüş

sında sülüs yazılar işlenmiştir, binileri çok ince işçiliklere sahiptir. Caminin içinde ve avlu pencerelerinin alınlıklarında âyetlerin ve cömertliği öven hadislerin yanı sıra Farsça sözler de yer alır. Taçkapıda sultana ait kitabenin iki yanında, hünkâr mahfilinde, mahfilin üst tarafında, cami içinde ve nihayet mihrapta usta isminin yer almasına izin verilmesi Çelebi Sultan Mehmed'in engin hoşgörüsünün bir göstergesidir. Pencere alınlıklarında bulunan kartuşlardaki yazılardan bazıları tamamlanmadan bırakılmıştır. Camide iki adet minare düşünülmüşse de yalnız biri inşa edilmiştir. Minare 1855 depreminde çok hasar gördüğünden kaidesine kadar yıkılıp yeniden yapılmış, mahya kurulabilmesi için 1869'da ikinci bir minare ilâve edilmiştir. 1552, 1573, 1617, 1623, 1635, 1645, 1684, 1783, 1863, 1881, 1893 ve 1940'lı yıllarda büyük tamirler gören cami 2010'da yine kapsamlı bir restorasyona alınmıştır.

Caminin batısında yer alan medrese 36 x 38,5 m. boyutlarında, üç eyvanlı plan şeması gösterir. Biri müderris odası olduğu anlaşılan toplam on üç odası, yanlarda iki eyvanı, taçkapının tam karşısında dışa taşkın dersane eyvanı, helâları, revaklı avlusu ve ortasında şadırvanıyla plan tamamlanmaktadır. Moloz taş ve tuğla duvar işçiliğine sahip olan yapıda odaların üzeri kiremit kaplıdır, sadece dersane kısmında kesme küfeki taşı ve kurşun kaplama kullanılmıştır. Türk üçgenlerine oturan dersane 10 m. çapında bir kubbeyle örtülüdür. Avlu revaklarını taşıyan sütunların hepsi devşirme ve odaların üzeri tonozludur. Dershanenin çok yüksek tutulması, vakfiyesinde otuz öğrenci kayde-

dildiği halde sadece on üç öğrenciye on üç oda yapılması, medresenin de yarım kaldığını ve üst katın tamamlanmadan bırakıldığını göstermektedir. Osmanlı eğitim hayatında çok önemli yer tutan ve Bursa Sultânisi diye anılan bu medresede Mehmed Şah Fenârî, Yûsuf Bâlî Fenârî, Alâeddin Ali et-Tûsî, Hızır Bey, Yâkub Paşa, Zenbilli Ali Efendi, Ebüssuûd Efendi, Hoca Sâdeddin Efendi gibi tanınmış âlimler müderrislik yapmıştır. Caminin güneydoğusunda kalan çatılı imaretin iki kubbeli matbahı vardır. 10 x 23 m. ve 10 x 16 metrelik iki mekândan biri yemeklerin hazırlanıp dağıtıldığı yer, diğeri de yemekhane idi. Harap durumda iken son yıllarda restore edilen imaret yapısı bugün kahvehane olarak kullanılmaktadır. Günümüze ulaşmayan imaret ambarının caminin doğusundaki kahvehanenin yerinde bulunduğu sanılmaktadır.

Çelebi Sultan Mehmed'in caminin tam karşısında bir tepecik üstündeki türbesi

çinileriyle Bursa'nın sembolüdür. Kriptaki taşından kaide üzerine oturan, her kenarı 8,20 m. sekizgen gövdeli bina, yüksek kasnaklı ve Türk üçgenlerine oturan kubbesiyle 25,5 m. yüksekliğe ulaşmaktadır. Böylece türbe Osmanlı türbelerinin en yükseğidir. Dıştan bütün cepheleri ve pencere alınlıkları mavi beyaz çinili olup üzerlerinde hadisler yer alır. İç duvarları pencerelerinin üst seviyesine kadar çinilerle kaplıdır. Pencere alınlıklarında yine hadisler ve pencere aralarında çok büyük salbekli şemse motifler görülür. Türbenin çini mihrabının ve Çelebi Sultan Mehmed'in sarı, lâcivert ve beyaz renkte, tamamen kabartma çinilerle kaplı sandukasının bir benzeri bulunmamaktadır. Türbenin ahşap kapısında Çelebi Mehmed'in ve Mimar Hacı İvaz Paşa'nın adlarıyla külliyedeki ahşap işlerinin ustasına işaret eden "Amel-i Hacı Ali b. Ahmed-i Tebrîzî" ibaresi yer alır. Türbe kapsamlı bir onarımdan sonra 2009 yılında yeniden ziyarete açılmıştır.

Yeşilcami Külliyesi'nin bünyesinde üç han mevcuttur. Bunlardan günümüze kadar gelemeyen Yeşilhan'ın arşiv belgelerinden caminin batısında, medresenin yakınında olduğu anlaşılmaktadır. Sultan Hanı ve Hân-ı Harîr de denilen İpek Hanı iki katlı, avlusunda dört oda üzerinde bir mes-cidi ve şadırvanı ile büyük bir handır, ancak ahırlarından bir iz kalmamıştır (bk. İPEK HANI). Bir diğer han, Hacı İvaz Paşa'nın inşa ederek Çelebi Sultan Mehmed'e takdim ettiği Geyve Hanı'dır (Lonca Hanı). Kapalı Çarşı'dan Yorgancılar Çarşısı'na dö-nüldüğünde Demirkapı mevkiinde bulunmaktadır. Dıştan moloz taş ve tuğla, içten kemerler, ayaklar ve kapılar tamamen tuğla duvar işçiliğine sahip, iki katlı ve kirpi saçaklı bir yapıdır. Alt katta yirmi altı, üst katta otuz odası vardır, bunun da ahırla-

Yeşilcami'nin
pencerelerinden
birindeki
taş işçiliği
ve mahfil
sahanlığı
kapısı
çevresindeki
çiniler

rı yok olmuştur. Han son yıllarda Osman-gazi Belediyesi'nce esaslı bir tamirden geçirilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, İ. DH. 46112/662; E V 15785; A. MKT. MHM. 24/286; 35/288; A. MKT. MVL. 59/112; EV. d. 25117/1-1 MAD. D. 8810/1-1; Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârisi II*, s. 46-118; *Türkiyede Vakıf Abideler ve Eski Eserler*, Ankara 1983, III, 216-227; Kâzım Baykal, *Bursa ve Anıtları*, İstanbul 1982, s. 137-141; Özer Ergenç, *Osmanlı Klasik Dönemi Kent Tarihçiliğine Katkı: XVI. Yüzyılda Ankara ve Konya*, Ankara 1995, s. 48-49; Me-fail Hızlı, *Osmanlı Klasik Döneminde Bursa Med-reseleri*, İstanbul 1998, s. 81-87; Bedri Yalman, *Bursa Yeşil Cami Pencere Parmaklıklarındaki Gümüş Kakma Motifler*, Bursa 2003, s. 15; Sali-h Pay, "Kentleşmeye Katkı Bakımından Yeşil Külliyesi", *Bursa Şehrinin Gelişmesi ve Kentsel Planlama Kültürü*, Bursa 2008, s. 47-53; Kâmil Kepcioğlu, *Bursa Kütüğü* (haz. Hüseyin Algül v.dğr.), Bursa 2009, IV, 252-261; Feridun Akozan, "Türk Külliyesi", *VD*, VIII (1969), s. 306.

DOĞAN YAVAŞ

YEŞİLCAMI KÜLLİYESİ

İznik'te XIV. yüzyılın son çeyreğinde inşa edilen külliye.

Caminin iç kapısı üzerinde yer alan kitâ-beye göre yapının Sultan I. Murad devrinde Çandarlı Halil Hayreddin Paşa tarafından 780'de (1378-79) inşasına başlanmış, dış kapı üzerinde üç satır halindeki kitâbe-ye göre de Hayreddin Paşa'nın ölümünden

Yeşilcami – İznik

İznik
Yeşilcami
harim
kısmından
bir görünüş

sonra 794'te (1392) inşaat tamamlanmış-tır. Dış kapı üzerindeki kitâbede yapının mimarının Hacı b. Mûsâ olduğu yazılıdır. Külliye günümüze ulaşmayan bir dârül-hadisle bir imaretin varlığı bilinmektedir. Ayrıca caminin güneydoğusunda harap du-rumda bugüne intikal eden bir hamam kalıntısı bulunmaktadır. XIX. yüzyılın son-larından itibaren bakımsızlıktan harap olan cami Yunan işgali esnasında tahrip edil-miştir. Cami 1956-1960, minare ise 1961-1965 yılları arasında esaslı bir onarımdan geçirilmiştir.

Adını sırlı tuğla ve çinilerle süslü mina-resinden alan caminin cepheleri hafif sar-ımtırak renklerde düzgün kesilmiş mer-mer bloklarla kaplıdır. Yapının dikdörtgen planlı ve kubbeye örtülü, üç birimli son cemaat yeri oldukça derin tutulmuştur. Ön cephede üç, yanlarda ikişer sivri ke-merli açıklıklı olarak düzenlenen son ce-maat yerinde köşelerde "L" şeklinde pâ-yeler, ortada ön cephede iki, yanlarda ise birer sütun mevcuttur. Sütunlarda mu-karnaslı, pâyelerde ise mukarnaslı ve bit-kisel süslemeli başlıklar vardır. Cephede or-tadaki açıklığın içine sütun başlıkları ke-silip iri mukarnaslı söve ve lento yerleş-tirilmiştir. Taçkapı görünümü kazanan gi-rişte lento üzerinde yapının kitâbesi yer almaktadır. Kapının iki yanındaki sütun-ların arkasına birer sütun yerleştirilerek ortada bir küçük, bir büyük kemerli dü-zen elde edilmiştir. Son cemaat yerinde orta birim, mihrap ekseninde iki yarım to-noz arasında mukarnaslı geçişli yüksek se-kizgen kasnak üzerinde onaltı dilimli bir kubbe ile örtülüdür. Kubbenin kasnağında dört yönde sivri kemerli birer küçük pen-cere görülür. İki yanda bulunan birimler ise aynalı tonozla örtülü olup tonozlar dış-tan kurşun kaplı çatı altına gizlenmiştir. Son cemaat yerinde oldukça yüksek tutu-lan yan birimlerin cepheleri rûmîli ve pal-metli bordürle çevrelenmiş, geometrik

kompozisyonlu ve ajurlu taş şebekelerle kapatılmıştır.

Mihrap ekseninde yer alan kapı, mukar-naslı başlıklara oturan sivri kemer altında iki renkli taş geçmeli ve basık kemerli bir açıklığa sahiptir. Sivri kemerin üstünde üç dilimli bir palmetten oluşan tepelik görü-lür. Kapı açıklığının köşeleri farklı başlık-ları olan yivli sütunçelerle yumuşatılmış, sütunçelerin etrafı lotus-palmet dizisiyle çevrilmiştir. Kapının sağındaki pencerenin üzerinde girift bir süsleme bulunmakta-dır. Lento üzerinde kûfî hatlı bir besmele yazılıdır. Sivri kemerli alınlık içinde lotus-palmet ve rûmîlerden meydana gelen bit-kisel bezeme, köşeliklerde iri rûmîli bir dü-zenleme, üstte ise palmetli bordür mev-cut olup pencere dıştan rûmîli bir diziyile çevrelenmiştir. Soldaki pencere sivri ke-merli alınlıklıdır, alınlığın ortasında palmet dolgulu iri bir rozet vardır. Birkaç basa-makla ulaşılan harim dikine dikdörtgen planlıdır ve mihrap yönünde prizmatik üç-genlerle geçiş sağlanan dıştan çokgen kas-naklı sivri kubbe ile örtülüdür. 11 m. ça-pındaki kubbenin göbeğinde kalem işi ola-rak asimetrik dilimlerle halinde düzenlen-miş mavi, turuncu, kiremit kırmızısı, siyah ve beyaz renklerin kullanıldığı bitkisel de-korlu bir madalyon bulunmaktadır. Kuzey yönünde mekân, mukarnas başlıklı iki sü-tuna oturan sivri kemerli üç birimle bir kademe genişletilmiştir. Ortadaki birim iri mukarnaslı geçişli sekiz dilimli bir kubbe ile örtülü olup kubbe ortasında muhteme-len sonradan kapatılmış olan küçük bir aydınlık feneri vardı. İki yanda yer alan bi-rimler aynalı tonozla örtülmüştür. Sağda-ki birimde vaktiyle ahşap bir mahfilin bu-lunduğu, duvarla sütun ve başlığındaki iz-lerden anlaşılmaktadır. Harimin duvarları 3,34 m. yüksekliğe kadar mermer levha-larla kaplıdır. Gri damarlı mermerler si-metrik yerleştirilip dekoratif bir görünüm elde edilmiştir. Yer yer siyah ve kırmızımsı